

Arrest

nr. 93 977 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine en u zou uw hele leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben. Sinds 20 september 2009 zou u als boekhouder aan de slag zijn voor drie firma's die geleid worden door 3 vennoten, onder meer uw directeur (A.H.H.a.-K.). Een vriend van uw vader en tevens de directeur van de afdeling boekhouding van de Bank van Bagdad, Ali al-Assadi, zou u aan deze functie geholpen hebben. Van bij het begin zou u op deze wijze zicht gekregen hebben op frauduleuze praktijken door (A.H.H.). Begin 2011 zou u - omwille van gewetensbezwaren - met deze informatie naar (M.R.), een bevriende journalist

stappen. In plaats van een algemeen artikel over fraude in Irak zou (M.R.) half maart 2011 een artikel met meer details publiceren. Volgens uw verklaringen zou dit artikel aanleiding gegeven hebben tot het publiek ontslag op de satelliet televisiezender al-Sharqiya door de broer van (A.H.), namelijk (A.A.), die liwa zou zijn bij het Ministerie van Defensie.

Toen u op 25 maart 2011 op uw werk toekwam zou aan u en alle andere werknemers gemeld zijn dat (A.H.) ontvoerd was en dat iedereen naar huis moest tot nader order. Op 31 maart 2011 zou u opgebeld worden met de boodschap dat u opnieuw mocht komen werken. Toen u op uw werk toekwam zou (A.H.) opnieuw aanwezig geweest zijn en hij zou u nog diezelfde dag ontslaan.

Ongeveer 10 dagen na uw ontslag zou (A.a.A.) uw vader opbellen om hem te waarschuwen dat het voor u niet langer veilig zou zijn thuis om te blijven. De volgende dag, op 10 april 2011 zou u onderduiken bij een vriend. Tussen die dag en 15 april zou de Nationale Garde langskomen op uw thuisadres op zoek naar u. U verklaart zich dan ook tussen twee vuren te bevinden, namelijk enerzijds tussen de familie (A.H.) die u het zwijgen wil opleggen en anderzijds de twee andere vennoten die meer te weten willen komen over de fraude die buiten hun weten om gepleegd werd. Uit vrees dat men de schuld in uw schoenen zou schuiven of u iets zou overkomen, besloot u op 2 mei 2011 Bagdad definitief te verlaten. U zou vervolgens alleen en op illegale wijze naar België gereisd zijn, waar u op 15 juni 2011 toe zou komen. Diezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

Als bijkomende reden van vertrek uit Irak vermeldt u tevens de moeilijkheid voor u en uw zus om samen jullie familie te onderhouden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 31/12/2007; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 17/01/2007; de woonstkaart op naam van uw vader, uitgereikt op 22/06/2002; een rantsoenkaart geldig voor 2010-2011; uw werkbadge; uw vakbondsboekje; documenten voor de controleposten om de firma Farquad al-Salman binnen te geraken; attest ter staving van tewerkstelling bij Farquad Salman; uw diploma in het Arabisch en het Engels; attesten ter staving van uw tewerkstelling bij uw laatste werkgever (3 firma's); documenten ter staving van de aangeboren handicap van uw broer en zus; verschillende Excell-overzichten van bankrekeningen en transacties; kopies van bankwaarborgen; kopies van omzet verkoop op lokale markt door werkgever; 3 foto's; cd-rom met daarop het publieke ontslag van Abdul Azziz al-Kubaisi op satelliet televisiezender al-Sharqiya in maart 2011; een kopie van het arrestatiebevel van de Garde gedateerd op 15/04/2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige bedenkingen gemaakt kunnen worden omtrent uw huidige vrees. Ten eerste verklaart u sedert het naar buiten brengen van de fraude binnen de firma's waarvoor u werkte omstreeks half maart 2011 door personen met belangrijke connecties in Irak gezocht te worden (gehoorverslag CGVS 16). Er zijn echter een aantal bevreemdende elementen die uw verklaringen omtrent uw rol in het naar buiten brengen van eventuele gevoelige informatie danig op de helling plaatsen. Zo rijst eerst en vooral de vraag waarom u begin 2011, en dus meer dan een jaar nadat u op de hoogte was van de fraude die gepleegd werd door één van uw werkgevers (gehoorverslag CGVS 11 en 6), besloten zou hebben deze informatie naar buiten te brengen. Ondanks uw kennis over de belangrijke (politieke) banden van de vennoten voor wie u werkte (gehoorverslag CGVS 13 en 15-16), zou u bovendien beslissen om deze gevoelige informatie te lekken aan een bevriende journalist. Een dergelijke risicovolle beslissing lijkt echter in strijd met uw eerder aangehaalde vrees uw werk niet zomaar stop te kunnen zetten 'omdat dit er verdacht zou uitzien' (gehoorverslag CGVS 14). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uw manier van handelen hoegenaamd niet lijkt te stroken met uw eerder aangehaalde vrees het wantrouwen van uw werkgever te wekken, niet in het minst gezien u zelf meermaals benadrukt welke belangrijke contacten zij zouden hebben in hogere Iraakse kringen en u als enig niet-familielid binnen de firma werkzaam geweest zou zijn (gehoorverslag CGVS 13 en 16). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u ondanks al deze bedenkingen toch zou beslissen een journalist aan te spreken in plaats van (A.a.A.) of één van de twee vennoten in de firma's. Wat (a.a.) betreft heeft u immers zelf opgemerkt dat hij u van bij aanvang in zekere zin gewaarschuwd had om 'niets te zien, niets te horen en niets te zeggen' (gehoorverslag CGVS 13) en van de twee andere vennoten wist u dat zij niet bij de fraude betrokken waren en dat één van hen zelfs interesse getoond had om nauwer bij de gang van zaken in de firma's betrokken te worden (gehoorverslag CGVS 16). Al deze elementen nopen er dan ook toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde aanleiding van uw problemen.

Ten tweede legt u geen enkel document neer om de oorzaak van uw problemen te staven. Zo legt u verscheidene documenten neer om enerzijds de frauduleuze praktijken binnen de firma's aan te

tonen en anderzijds het ontslag van (A.A.a.K.) te staven. Het enige document dat een rechtstreeks verband met de beweerde vervolgingsfeiten zou kunnen hebben, namelijk het artikel dat aan de basis ligt van uw problemen en mogelijkerwijze beide feiten aan elkaar zou kunnen linken, legt u echter niet neer. Gevraagd naar het artikel dat volgens uw verklaringen 'alle details' zou verschaffen omtrent de corruptie en de betrokkenheid van het Ministerie van Handel bij dergelijke onregelmatigheden (gehoorverslag CGVS 12), antwoordt u aanvankelijk dat u dit niet kon bekomen 'omwille van de omstandigheden, omdat u zo snel mogelijk moest vertrekken', een verklaring die u onmiddellijk daarop echter zelf ontkracht door te verklaren dat dit artikel eenvoudigweg op de website van de krant Sabah al-Jadida terug te vinden zou zijn (gehoorverslag CGVS 12). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u zich enerzijds wel de moeite zou getroosten om een filmpje neer te leggen van het publieke ontslag van Abdul Aziz al-Kubaisi (gehoorverslag CGVS 11), maar anderzijds zou nalaten hetzelfde te doen met het artikel dat volgens uw verklaringen nochtans aan de basis zou liggen van al uw huidige problemen. Met voornoemd artikel zou het CGVS zich immers een duidelijker beeld kunnen vormen van de bron van de door u verklaarde huidige problemen. De publieke ontslagname door Abdul Aziz op zich verschaft immers geen informatie die zijn beslissing hiertoe zou kunnen linken aan uw persoonlijk relaas. Nochtans mag van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij spontaan alle documenten neerlegt die zijn asielrelaas kracht kunnen bij zetten, zeker indien de informatie eenvoudigweg op het internet terug te vinden zou zijn. Voorts wat betreft de firmadocumenten dient opgemerkt te worden dat het geen originele documenten betreft, maar ofwel kopies ofwel Excell-documenten die u zelf opgesteld zou hebben op basis van originele documenten (gehoorverslag CGVS 10), waardoor deze documenten danig aan bewijswaarde inboeten. Deze bewijsstukken hebben onvoldoende gewicht om de beweerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en zou slechts in samenhang met geloofwaardige verklaringen over de beweerde feiten van betekenis kunnen zijn.

Betreffende uw verklaringen wordt echter vastgesteld dat er een aantal geloofwaardigheidsproblemen zijn. Vooreerst dient in verband met het arrestatiebevel van de Garde opgemerkt te worden dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zou u eerst vertellen dat ze dit arrestatiebevel bij u thuis achtergelaten zouden hebben op de dag dat ze u daar kwamen zoeken (gehoorverslag CGVS 12), terwijl u meteen daarop zou verklaren dat uw vader dit pas nadien via kennissen van het politiebureau bekomen zou hebben, hetgeen meteen ook zou verklaren waarom u dit document niet eerder neergelegd heeft (gehoorverslag CGVS 13). De vaststelling dat u niet kunt vertellen wanneer de Garde precies bij u thuis langsgekomen zou zijn, ondanks het feit dat uw vader u diezelfde dag nog opgebeld heeft om u hiervan op de hoogte te brengen (gehoorverslag CGVS 15), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaring daadwerkelijk door de Garde gezocht te worden. Voor de volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat het arrestatiebevel geen origineel document maar een kopie betreft, waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze feiten verder op de helling geplaatst door uw tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom de Garde u zou zoeken. Zo verklaart u aanvankelijk dat men uw vader gezegd zou hebben dat Hakim u zou zoeken (gehoorverslag CGVS 15), om wat later te zeggen dat eigenlijk zowel (A.H.) als zijn collega-vennoot Qameran achter het arrestatiebevel zouden zitten (gehoorverslag CGVS 16). In geval van vergelding door de familie al Kubaisi rijst echter de vraag hoe in dit verband tussenkomst door de Nationale Garde uitgelegd zou kunnen worden, aangezien Abdul Aziz al-Kubaisi de dag na zijn televisieoptreden zelf gearresteerd werd (23 februari 2011). Het is bovendien merkwaardig dat indien de door uw rapport geviseerde personen een dergelijk hoog profiel hebben binnen het Iraaks staatsapparaat dat zij hun pijlen richten op een louter uitvoerende kracht zoals u.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw relaas danig aangetast door de vaststelling dat de door u weergegeven chronologie van de feiten afwijkt van de realiteit. Zo verklaart u dat Abdul Aziz al-Kubaisi op televisie zijn ontslag ingediend zou hebben in maart 2011 (gehoorverslag CGVS 11), terwijl dit volgens de informatie van het CGVS reeds op 22 februari 2011 plaatsvond (zie artikel in blauwe map in administratief dossier). Bovendien verklaart u dat uw werkgever (A.H.) ongeveer een week na dit publiek ontslag ontvoerd zou zijn (gehoorverslag CGVS 17). De ontvoering zelf situeert u omstreeks 25 maart 2011 (gehoorverslag CGVS 14). De mogelijkheid dat u zich in uw verhaal van maand vergist zou hebben, lijkt in dit geval eerder onwaarschijnlijk, aangezien het ook meteen zou betekenen dat u langer gewacht zou hebben om Irak te ontvluchten (gehoorverslag CGVS 17). Wat er ook van zij, u heeft daarenboven niet aannemelijk kunnen maken dat de Nationale Garde actief naar u op zoek zou zijn. Zo zou uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer gekend (gehoorverslag CGVS 4 en 18).

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Wat betreft uw bijkomende verklaring omtrent de moeilijkheid om uw familie financieel te onderhouden, dient opgemerkt te worden dat dit bijkomend door u ingeroepen economisch probleem geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteert het door u geschetst probleem onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en rantsoenkaart bevatten informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw arbeidsbadge, attesten van tewerkstelling en andere documenten in verband met uw werkgevers staven uw verklaringen omtrent uw professionele activiteiten, hetgeen hier evenmin betwist wordt. De documenten met betrekking tot de frauduleuze praktijken alsook de

documenten in verband met uw problemen werden hierboven reeds besproken. De door u neergelegde foto's werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen, aangezien zij geen informatie verschaffen omtrent de omstandigheden waarin deze zijn genomen (tijd, plaats, etc.). De medische documenten van uw broer en zus tot slot hebben geen invloed op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing en hij tracht de motieven ervan te weerleggen.

Aangaande het aan het licht brengen van fraudepraktijken bij zijn ex-werkgever, volhardt verzoeker dat hij nooit de intentie had om het verhaal naar buiten te brengen. Hij bewaarde het geheim al lang en had nood om het aan iemand te vertellen. Bijgevolg heeft hij het aan een vriend verteld, die zelf initiatief heeft genomen om te publiceren. Verzoeker kon zijn vriend niet overtuigen het niet te doen en die vriend wilde zelfs zijn eis om geen namen te publiceren niet inwilligen. Als het artikel zonder namen zou gepubliceerd zijn, zou verzoeker geen problemen hebben. Maar zijn vriend heeft dat toch gedaan. Wellicht was het een vergissing van verzoeker om zijn vriend in te lichten en hiervoor betaalt hij een heel zware prijs.

Aangaande de documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas, voert verzoeker aan dat hij er alles aan doet om het artikel dat aan de basis ligt van zijn problemen te bekomen. Verder kan hij onmogelijk de originele documenten voorleggen van de firma. Deze liggen op de firma en had hij enkel kunnen meenemen door ze te stelen. Hij heeft de kopieën uitgeprint van een USB memory stick en afgegeven aan het Commissariaat-generaal. Hij zal nog info bezorgen.

Aangaande het arrestatiebevel van de Garde, voert verzoeker aan dat hij het arrestatiebevel van kennissen van het politiebureau heeft bekomen en dit via z'n vader. Het werd niet achtergelaten bij hem thuis. Hij denkt dat de Garde is langsgekomen bij hem thuis in april. Het originele arrestatiebevel bevindt zich in het politiebureau. Verder werd de heer Abdul Aziz al-Kubaisi niet gearresteerd, maar ontvoerd en is hij nu terug.

Aangaande de chronologie van de feiten, stelt verzoeker niet te weten of Abdul Aziz al-Kubaisi in februari of maart ontslag heeft ingediend.

Inzake zijn financiële nood stelt verzoeker dat het verlies van zijn inkomen een rechtstreeks gevolg is van de problemen die hij kent met de Nationale Garde in Bagdad. Hierdoor kon hij zijn familie niet meer onderhouden en zijn ze allemaal in levensgevaar.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Vooreerst blijft het niet aannemelijk dat verzoeker het artikel dat aan de basis zou liggen van zijn problemen nog steeds niet kan voorleggen en dit niettegenstaande zijn verklaring dat deze informatie eenvoudigweg op het internet is te vinden (gehoorverslag CGVS, p.12). Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven indien deze de oorzaak vormen van zijn problemen en volgens zijn verklaringen eenvoudig te vinden zijn. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt.

Het is tevens niet aannemelijk dat verzoeker zich niet meer precies kan herinneren wanneer de Garde precies bij hem thuis zou zijn langsgekomen, en dit ondanks het feit dat zijn vader hem diezelfde dag hiervan op de hoogte zou hebben gebracht. Met betrekking tot het arrestatiebevel van de Garde meent verweerder terecht dat het louter volharden in één van de twee tegenstrijdige verklaringen niet automatisch tot gevolg kan hebben dat hiermee de tegenstrijdigheid is rechtgezet; deze blijft onverminderd overeind.

Verder blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat al-Kubaisi werd gearresteerd op 23 februari 2012 (Landeninformatie, vertaling van arabisch artikel). Verzoeker ontkracht deze informatie. Verweerder verwijst terecht naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat verzoeker stelde dat Abdul Aziz al-Kubaisi in maart 2011 ontslag nam, hetgeen niet in overeenstemming is met de voormelde informatie en waaruit blijkt dat hij op 22 februari 2011 zijn ontslag publiekelijk op televisie aankondigde. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij deze gebeurtenis correct kan situeren ten aanzien van de gebeurtenissen die hij persoonlijk zou hebben ondergaan.

Verweerder wordt bijgetreden waar deze opmerkt dat de door verzoeker neergelegde firmadocumenten geen originele documenten betreffen maar ofwel kopies ofwel Excell-documenten die verzoeker zelf opgesteld zou hebben op basis van originele documenten, waardoor deze documenten danig aan bewijswaarde inboeten. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het verder te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu, gelet op voorgaande vaststellingen, niet het geval is.

Voormelde vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

De moeilijkheid om zijn familie financieel te onderhouden werd terecht als vreemd aan de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève bevonden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de situatie in Irak nog niet veilig is. Verzoeker verwijst naar zijn informatie betreffende incidenten en aanslagen die hebben plaatsgevonden in Bagdad (zie inventaris der stukken 3-15).

3.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen duiding geeft omtrent welke bepaling van de richtlijn hij geschonden acht, dient te worden benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Uit de analyse van de omstandige, veelvoudige en nauwgezette informatie in het administratief dossier blijkt dat verweerder terecht tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad in Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft rekening gehouden met de incidenten waarnaar verzoeker verwijst, maar merkt dienaangaande terecht op dat dergelijke incidenten vaak gericht zijn van aard (bv. sjjiitische gebedsplaatsen, etc.). Bovendien werden bij het beoordelen van de actuele veiligheidssituatie diverse elementen in ogenschouw genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, en dies meer. Op basis van de evaluatie van al deze elementen kon redelijkerwijs worden besloten dat er actueel voor verzoeker geen risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoekende partij aan onderhavig verzoekschrift bijgebrachte informatie vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie. Aangaande informatie van IBC blijkt dat deze handelt over het aantal burgerslachtoffers in heel Irak, terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad, verzoekers regio van herkomst, is gedaald (SRB "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak: Bagdad").

Waar verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt omdat verweerder willekeurig te werk ging, moet erop worden gewezen dat elke asielaanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en elke asielaanvraag individueel benaderd wordt. Bovendien gaat het bij het beoordelen van een asielaanvraag steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Verweerder merkt terecht op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. In het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat andere Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad in wiens dossier op hetzelfde ogenblik als verzoeker een beslissing is genomen door het Commissariaat-generaal, wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet hebben gekregen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of aankomst in België is dan ook niet dienstig.

Aangaande de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen, blijkt uit de formulering in de bestreden beslissing dat dit een bijkomende opmerking is en dat de commissaris-generaal daarnaast op omstandige wijze heeft uitgewerkt waarom er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is. Bovendien kan de vaststelling dat andere Europese landen actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak, onder meer gelet op het door verzoeker aangehaalde gelijkheidsbeginsel, wel degelijk een indicatie vormen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de commissaris-generaal zich niet beperkt heeft tot een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen en zich niet louter hierop gebaseerd heeft om tot de conclusie te komen dat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS